

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc : Vigyázz magadra
G. Ferenczy Hanna: Májusi dal
Gligorics Teru: Aki sírni látott
Juhász Ferenc: Tulipán-vers Katinak
Kiss Judit Ágnes: Szó
Lelkes Miklós: Ismeretlen tavasz
Ódor György: kinek mondjam el
Rada Gyula: A tavaszhoz

2. oldal

próza, versek

Albert-Lőrincz Márton: A cipőfűző
Bányai Tamás: Valami megváltozott
Bittner János: Vincent Theónak
Bodó Csiba Gizella:
Változó – változatlanok
Debreczeny György:
azért jöttem hogy eltűnjek
Dobrosi Andrea:
Kivárom, hogy kinyíljanak a bimbók
Dzsida Jenő: Kár mindenért
Fetykó Judit:
Berti, meg azok a dolgok...
Horváth Hoitsy Edit: Hiperkomfort
Kajuk Gyula: Elhagyott tanya
Kamarás Klára: Zsuzsanna-álom
Kántor Zoltán: Harmónia
Karaffa Gyula: Nem írtam semmit...
Kaskó István: Én, Nosztradamusz
Ketykó István: Hazatéréseim
Király Gábor: A stressz
Koosán Ildikó: Reménytelenül
Kő-Szabó Imre: A jutalom
Köves József: Tatárbifsztek-szonett
Lászlóffy Csaba: Magyar zsenik
Lehoczki Károly: Dilinkós
Lehoczki Károly:
Szomszéd Péter havat lapátol
Nyakó Attila:
A büdös lábú király balladája
Pápay Aranka: A szelíd órásné
Pethes Mária: tavaszmadár
Ricza István: Napjainkban
Uhrman Iván:
Harry Potter és az olvasó kétségei
Vadász János: Az idő szerkezetete:
Vasi Ferenc Zoltán: ARCHÉ
Verasztó Antal: Angyal a keresztútánál
Zsidov Magdolna: Morzsa történet

3. oldal

mikroszkóp

Baranyi Ferenc
Vigyázz magadra

*Gyümölcsseink lefagynak.
Szájam körül mosoly.*

*Vigyázz magadra, - hallom,
hogy mindent megtorolj.
/Radnóti: Péntek/*

Vésd a gerendafába,
az írás megmarad:
az április megőrült
s rég nem süt már a nap.
Vésd a gerendafába
korunk gyalázatát:
„honfiak” pinkapénzért
adták el a hazát.
Vésd a gerendafába
a gyász-üzenetet:
ki most fut innen, annak
szíve meg nem reped.
Vésd a gerendafába,
hogy törvény öl ma törvényt,
de sok bolond még most sem
gyanítja, hogy mi történt.
Vésd a gerendafába,
ne szálljon el a szó:
nem golyó van a fejben –
maga a fej golyó.
Vésd a gerendafába:
pimpós a misebor.

S vigyázz magadra, kérlek,
hogy mindent megtorolj.

Rada Gyula
A tavaszhoz

úgy jöttél, mint az üstökös, –
veszéllyel éjeidben, – s csillag –

KÖNYVAJÁNLÓ

A
MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskó István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenáid
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodj asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskó István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskó István: Az öreg Joe
Kaskó István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Fullextra
Galamus-Csoport
Hetedhétár
Irodalmi Epreskert
Klubháló
Koday László

4. oldal

kortársak, mesterek

Devecseri Gábor

versek

...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja.

Johannes Brahms
Symphony No. 3.

port szórt szemünkbe szeled,
s most vakon száradunk e
felhőtlen
mezők száraz hantjain,
kucsmánk, s kulacsunk ad
kevés reményt, ... virágunk
mind odalett egy fényes
hold alatt, angyal - álmunkat
két sikoly űzte el, meddő
virágaink tengeréről
holtan hull a por.

Lengünk a szélben virágtalan,
bordáink között a pisla fénnel,
arcunkon megírhatatlan vad
regénnyel,
csuklónkon, s fülünk fölött
acél kar- és fejbilincssel, s
letűnt fohászainkat sírjuk
patakra, aztán követ a vörös (polgári)
smink...!Tékozló szagú ez a tavaszi ma,
s ha jövőről beszélsz, valaki
mindig le(gy)int...

Munkatársaink Honlapjai

Arany-Tóth Katalin
Bányai Tamás
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T.Ágoston László

Naplók, jegyzetek.
(blog)

Bölcs Pu-Pu
Demokratikus Koalíció
Föld S. Péter, Most és itt!
Varánusz
Tuareg

elfeledettek
archívum

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Kiss Judit Ágnes
Szó

Hazából, hogyha még bírod,
Ne menj el, ó, magyar.
Hogy menekülj, lesz mindig ok,
És mindig, hogy maradj.

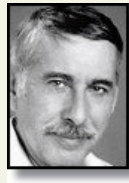
Itt áldozat, s vajon mi ott?
Bevándorló lehetsz,
Nem tudhatod, végül melyik
A súlyosabb kereszt.

Ez a föld régóta ugar,
Terméketlen, sivár,
De van még, ki zenét szerez,
És színházat csinál,

Szeret és harcol semmiért,
Mert másként nem tehet.
Hogy itt vagy, erőt ad nekik,
S ők itt vannak veled.

Lehet, hogy nem jön jobb soha,
Ki itt él, mélyrepül.
Megúszhatják a vétkesek,
S te bűnhődész végtelenül,

Míg annyi jóval van tele

Ódor György
kinek mondjam el

kinek mondjam el, nem ilyen volt az utca
nem állt itt az x meg az y szobra
nem jártak erre léhűtők, kiskirályok
dolgozhatott a paraszt és a cigányok
kinek mondjam el, az volt itt a szabadság
a férfi és nő tehetete maga dolgát
épületek nőttek, városok születtek
gyermeksereg töltötte be a tereket
kinek mondjam el, hogy mennyire üldözték
a gazdagokat, ne legyen nagy különbség
ember és egy másik embertársa között
még a gólya is, ide, visszaköltözött
kinek mondjam el, nem bántottak zsidókat
a járdán, sem fenn, abban a disznóólban
nem robbantak fel a benzines palackok
a főnök beosztottal is barátkozott
kinek mondjam el, ha nem érti meg senki
ha mindenki csak nagy magyar akar lenni

kinek mondjam el, minden május elsején
munkás-zászló lenghetett tribün tetején
nem szólt ünnepekkor döngölés és lármá
nem utáltak érte szerte a világban
kinek mondjam el, a régi iskolákban
tanítottak és nem rendszert magyaráztak
hagyták a holtat, nem dúltak fel sírokat

A másik serpenyő,
Ha baj van, ki ne mentené,
Ami még menthető?

De itt van szükség rád nagyon,
Sötétben lenni fény,
Hogy fölemeld, ki megrogyott,
És bátorítsd, ki fél.

Maradj, mert meg kell védeni,
Kinek nincs is hova,
Legyen szegény, hajléktalan,
Zsidó, meleg, roma,

Vagy bárki más, aki alól
Kihúzták a talajt.
Légy fül, ha semmit nem tehetsz,
Ki hallja még a jajt.

Ez frontvonal, ez harcmező,
S még így is otthonod,
Rád simul minden rég bejárt
Tered, kamaszkorod.

Taposhatnak röhögve mind
Az összes elveden,
De szétolvadnak a szavak
Az anyanyelveden.

Ne hidd, hogy semmi eszközöd,
Fegyver vagy te magad,
Mindent különleges ügynök az,
Ki mégis itt marad.

Maradj tövisnek, bőr alatt,
Ha bírod még, magyar,
Légy viszkető seb, mit a kéz
Álmában is vakar.

Itt áldás is, másutt csak egy
Bevándorló lehetsz.
Ki mondja meg, végül melyik
A súlyosabb kereszt?

Juhász Ferenc
TULIPÁN-VERS KATINAK

Te nem lehetsz már egyedül!
Szívem sorsodban elmerül.
Zöld száron dereng a piros öröm.
Üget a piros csikó: szívem:
lovasa csengettyűs hitem!
A
csillag-lovas én vagyok,
énekelek és lángolok.
A csöndedet összetöröm!
Én!
Én!
Sorsod sorsomnak köszönöm!
És nem leszel már egyedül,
hiszen a Mindenség hegedül,
aranyvonóval húzza azt
a gyász-éjre virradt tavaszt.

virág volt rajtuk, s nem kő, márványburkolat
kinek mondjam el, az újabb nemzedéket
nem babonázta meg semmiféle ének
kábszer és pia nem volt ekkora átok
nem voltak sűrűn gyermek-öngyilkosságok
kinek mondjam el, volt egy szegényebb ország
mely vállán hordta kelet és nyugat sorsát
közben bálók voltak, zene, ölelések
vágyainkban másik, egy szabadabb élet
kinek mondjam el, ha nem érti meg senki
ha mindenki csak nagy magyar akar lenni

Lelkes Miklós
Ismeretlen tavasz

Az a tavasz valónak ismeretlen:
hiába várt, szívdobbantó Tavasz,
ujjongás, amely nem csupán a tájnak,
szemgyönyörnek - a léleknek is az.

Idő, attól, hogy ébreszt hóvirágot,
még nem Idő. Fehér szírmot a gond
árnyal szegélyez, s nagy fa csöpp madárra
néz szánalommal: - Bízol, kis bolond?!

Ez a tavasz csak áprilisi tréfa,
kergévé tesz pár nagyfülű nyulat,
völgy hegynek lendít lángarany harangszót,
s hull a holnapra szolgáló-ámulat.

Az a Tavasz ma még csak képzeletben:
figyel, vigyáz egy istenszemű kék,
s a tulipánok piros végtelenje
Életnek adja szép, szabad színét.

Az a Tavasz az Igazat mutatja
a múltból, és magára rátalál
az érzés, s voltak börtönét kinyitja:
fájhasson nyíltan minden, ami fáj!

Az a Tavasz fényes kedvű kalácsot,
örömet osztó... s mint kedves mese,
lehet, csak vágy, s mint eddig a szabadság:
tanító bölcsek álomgyermeke.

Tavasz, Te Nincs, ha egyszer mégis lennél:
teremts, teremts - jót annyi rossz helyett!
S Isten, ha volna, s az elképzelt Isten,
egy szót mondhat csak rá majd: - Köszönet!

G. Ferenczy Hanna
MÁJUSI DAL

1926-2007

Tele az erdő
ezer virággal
aranyos fénnel
zöldellő ággal

Bánat már nem rág!

Ó

És a holdosság!

Gligorics Teru
Aki sírni látott

Régóta figyelem kertemben a kíváncsi virágot,
Mind könnyörögve nyújtja apró csíráját felém,
Miért nem tudom megváltoztatni neked a világot,
És akkor a legszebb... a legszebb közülük enyém...

Emlékszel? Mikor hálóba kötöttük azt az álmot,
És ezüst holdfény csillogott a kristály tó vizén,
Azt hittük, végre sikerült kihúzni a nyerő számot,
És mi mentünk, csak mentünk tovább, a sátánigén...

Hogy csillogott az a tó, kis papírhajók úsztak, s bennük
Mi voltunk a hajóról mentett egy, bár két személy,
Te odavesztél, és ma már sajnos nem együtt cipeljük
A keresztet, melyhez Jézusnak is akadt segély...

Régóta figyelem kertemben a kíváncsi virágot,
Mennyire kínlódná a napvilágra mind, szegény,
Ó, csak ne sajnálkozna rajtam az, aki sírni látott,
Hófehér keresztfádnak megkopott, mohás fején...

tele az erdő -
tele az erdő.

Ezer virágból
amerre jöttem
kis patak partján
csokrot kötöttem
ezer virágból -
ezer virágból.

Aranyos fényből
amerre hoztam
virágaimra
szalagot fontam
aranyos fényből -
aranyos fényből.

Zöldellő ágból
ahol megálltam
vadrózsák mellett
sátrat csináltam
zöldellő ágból -
zöldellő ágból.

Zöld sátoromban
valakit vártam
millió csókkal
szívemre zártam
zöld sátoromban -
zöld sátoromban.

hírek

Verasztó Antal író, költő
a 2015 évi **Horváth-Hoitsy Edit**
irodalmi-művészeti díjban
részesült

A Napsziget a Művészetekért Alapítvány
T. Ágoston László író
a 2015 évi **Bólya Péter** díjjal tüntette
ki.

a vendég

A Napsziget a Művészetekért Alapítvány
Kodály László festőművészt
a 2015 évi **Buza Barna** díjjal tüntette ki.

Koosán Ildikó
Reménytelenül

messzi útról tér meg így a gyermek
akit a gondok végül hazavernek
tán jut kenyér neki ott, fél adag
és beszélhet a máskor hallgatag
nevesincs szegény

aki agonizál rég a lét peremén
többre vinni tudja nincs remény
akit mint oszlopot földbe vernek
akinek világnyi dolgok mennek
át eres kezén

asztala, széke otthon, meg ágya
nyithatna ajtót a tisztaszobába
álmában, mikor az Édes tűnik elé
cipót szel mint régen hatfelé
bár nincs kinek

álmodozhat, az albérletsarok
magányát hogy megossa ott
s képzeletben úgy szökik haza
mint kit cinkosa, a zajgó éjszaka
küld lopni új hitet

Szombathely, 2014. szeptember 18.

Albert-Lőrincz Márton
A cipőfűző

(esztétikai élmény szoboravatások kapcsán)

Ó, a cipőfűző! Mindennapi kellék.
Lehajolsz hozzá, ha felkelsz reggelente,
s ha felkészültél az elfolyó idővel
folytatott mihaszna feleselgetésre.
Lehajolsz hozzá, ha lábodon a cipő.
Rendszerint fölkészítéd azt is a napra,
arra is sok fürkészs, les-pillantás esik,
vitrin az életünk reggeltől napestig.
Városon csak a por, s porral keveredve
a csapadék szennyez, cipődre az ragad.
Tülkölés, füst bűze, vegyszer s kanálisszag
nem ragad, fennakad tudón s idegeken.
Csámpás a járásod, fölveri a sarat,
szemetes sétálva melletted elhalad,
seprűje a vállán, gondok a zsebében,

Bittner János
Vincent Theónak

Az emberek borzalmas szenvedését
sötét vörössel, zölddel mondom el.
De búzaszálát, végtelen mezőket,
festek, ha este félelem fog el.
Szirmok között fehér káposztalepke,
az íriszek meg Arles színes tetői,
mind könnyeket csálnak fáradt szemembe.
A napraforgók, mint sok színes ablak
a katedrálisok kövébe vájva
életet adnak a kopár falaknak,
ahol imára kulcsolom kezem.
Éjjel megérintett a végtelen.

Az út végén a ciprus égig ér,
A hold egy óriás abszintós pohár...
Mít alkotok, látod, semmit sem ér,
hiába pusztult agysejt, hullt a vér,
ellenségem lett újra a világ.
A szomszédok, kik gyanakodva néznek,
az asztalomról leeső kenyér,
a kocsmában a szájalmas vendégek,
azt érzem, hogy minden csak arra vár,
hogy ellenemre törjön, és a fények
ne tükröződjének többé a vásznon,
ne lássam Isten végtelen hatalmát
kopott cipőkben és fakó virágon.

Verasztó Antal
Angyal a keresztútnál

*„mindenkinek jogában áll tévedni
vagy képtelenségeket mondani.”
(Enrico Berlinguer)*

Az is lehet, hogy félholtan állt ott az ijedségtől, mármint az Angyal. Egy szép nő a kora őszi hajnalon, az istállóját neki! Ez a tünemény magyarázata.

Nagy Máté mondta ezt, aki Káposztás Béninél volt disznótorban, és éppen az ártányt pörkölte a kertben, mikor feleségét a hideg kilelte, mert megpillan-totta az Angyalt a keresztútnál. Érezni lehetett, hogy valamit tartogat az idő.

- Ami azt illeti, tényleg nézhető's fehérnép

- mondta a házigazda, kár ijedezni tőle. Érdemes lenne közelebből is mustrát venni róla.

- Tudható, hogy ez veszélyes játék, akár hideg embert is csinálhatna belőled - intette Bénit a felesége.

a cipődet a járda latyakja festi be.
Megesik, elszakad, ha öreg, elhasznált,
megfoslott, megérett, megkínzott, időmart,
ha elég igazi, s nem akril, nem művi,
s alázattal hajolsz le hozzá befűzni.
Lehajolsz cipődhöz (te alázattal élsz):
alulról fölfelé, lyukpárról lyukpárra
finoman szorítod fűződet cipődre,
és ha még van miből, csokrot kötsz belőle.
Maglehet, ez lesz a mai nap egyetlen
esztétikailag élménydús emléke,
szoboravatásról szívesen lekéshetsz,
talapzat nélküli művet kötsz cipődre.

Nyakó Attila
A бүдös lábú király balladája

Egyszer volt, hol nem volt, rég letűnt világba`
Élt egyszer egy király, kinek бүдös volt a lába.
De nem ám csöppnyit бүди, hogy stilszerű legyen:
Ahová betette, hullottak a legyek.

Elsárgult a fikusz, borzasztó volt látni,
Hogy küzd életéért a bezárt muskátli.
A reggel felvett zokni lerohadt estére,
Kerülte családjá, szülei, testvére.

A sok udvaroncnak, ki körötte forgott,
A penetráns бүттől taknya-nyála csorgott.
Nemigen szerettek a közelébe menni,
Nagy kegy volt akkortájt kegyvesztettnek lenni.

A csatamezőn többször, bár nem tehetett róla,
Szegény hátslova kiájult alóla.
Győzelmi esélyek szálltak el a szélben,
Egy királyság sorsa volt két lába kezében.

Égett is emiatt szegény király képe,
Бүдöslábú Lipót - így hívta a népe...
Mindent kipróbált már, röstellte is nagyon,
Dőlt a kuruzslókhoz a kincstári vagyon.

Orvosok, felcserek, kik gyógyítani jártak,
Gyógyírt nem találtak: jöttek, láttak, hánytak...
A konzílium döntött, fölösleges várni,
E förtelmes patákat bizony le kell vágni!

Végszóra futott be professzor Scholl Pista,
Híres német-magyar lábspecialista:
- Félre a késekkel, a fűrészt se lássam,
Itt van a csodaszer, amit feltaláltam!

Kéretik egy dézsa, forró vízzel tele,
A két lesajnált tappancs áztattasson bele!
Felsőged meg fogja e kis fehér téglát,
Dörzsölje a talpát, hiszem, hogy csodát lát!

S pár perc elteltével szóltak a fanfárok,
Illatfelhőt gőzölt körben a várárok!
Új aranykor éledt a piszkosfehér habban,
Áldassék a neved, dicső Baba szappan!

- Legalább a finomas kezét láthatnánk egyszer - áhított a váratlan Angyal közelebbi látására Máté is.

- Hát, még ha meg is simogatna - mondott ki a három kívánságból egyet Bé-ni -, az milyen lehet? - Hát nem olyan, mint mikor a kenő asszony a csontos markával végigdagasztott - kontrázott rá Máté.
tovább a teljes szöveghez>>>

Pethes Mária
tavaszmadár

- Uwe Gressmannért

olyannak látja a világot, amelynek lennie kellene. így érvényét veszti az eljövendő századok fenyegetései, és lemondhatnak a világvége-hisztériák szervezői. szeretett tárgyival rendezi be az univerzumot, látja a természet magától értetődő tusvonásait.

a jó szándék ívfényébe fogja a világot, cipőjére föld ragad. magában hordja a teremtés gondolatát, ügyl, túl nagy szelet ne kavarjon a felhőistálló alatt. ficnikre tépi a kilépőcédulát, még marad, idő is elhagyni a talpára gyülemlett sarat.

hosszan elnyúló híd a távlatok két vége között. fehér ágyneműjéből előkiáltja a tájat, roppanó ágaknak énekel, míg a közlekedési lámpákkal együtt zöldre váltanak. nem érdekli, hogy minden távolodik, mintha nem akarna tudomást venni róla. öröme telik a belőle sugárzó fényben, nagy levegőt vesz a következő dalhoz.

Lehoczki Károly
Szomszéd Péter havat lapátol a halott Leho papával a sűrű hóesésben

Csikordul a kisajtó, kibiceg
Szomszéd Péter a télbe. Púpos a hátán a pufajka,
ahogy a hó púposodik lomhán az alvó házson.
Támaszték a lapát.
A vaskos februári sötétségben
egykedvűn nekiveselkedik a tisztogatásnak.
Lenyomja, emeli, hupp,
lenyomja, emeli, hupp,
kavarja, piheg egyet. Tolja odébb.
Malacszemű lámpák álmosan bambulják az útról,
hogyan halad a járdán előre.
Vége a háza falának, megáll.
Köp egyet.
Már csak nem, hogy a kibaszott szomszéd
előtt is ő takarítson! Cseléd tán?!
Majd meglátja még a barma, ki itt a cseléd!
Öreg Leho! – ugye, bármilyen sűrűn essen is, a földnek
csak nem havazik alája,
nincs többet félóránként serteperte,
de itt a járdán bezzeg vastagon gyűlik ám,
hahaha, jegesedik is, ahogy letapodják,

Bányai Tamás
Valami megváltozott

A két Johnny a kocsmá sarkában ült, távolabb a kései vendégektől. Üres poharaikat bámulták elszontyolodva, szívesen ittak volna még. Pénzük azonban elfogyott.

Igazából csak az egyikük volt Johnny, aki háttal ült a kocsmapultnak és a vele szemközti fal foszladozó tapétáján legettette szemét. Társának valódi neve Jonathan volt, de mindenki csak a két Johnnyként ismerte őket, mert sülve főve együtt voltak. Még a börtönben is, elég hosszú ideig.

Johnny-Jonathan alsó ajka lefittyedt.

– Ezekről aztán nem várhatunk semmit - mondta. Balkezét a söntés felé lódította. – A csaposnál meg nincs hitelünk.

Az igazi Johnny mutatójával a homlokára bökött. Égszínkék szeme felcsillant, mint a tiszta tó, ha napsugár éri vízfelületét.

– Hitel! Nekem ez mond valamit.

– Hitel. Neked. Valamelyik banktól? Ne röhögtesd!

– Kapiskálsz. Hitel nuku, de a bank... – Johnny feje kissé hátrabilent. A falat bámulta, mintha a tapéta rései között keresne valamit.

– Na! Mondd má! Mi van a bankkal?

– A bank. Az hát. – Johnny lányosképző arcán elégedett vigyor jelent meg. – Persze, hogy a bank!

– Ne fárassz a hülye dumáddal. Mit akarsz a banktól?

tovább a teljes szöveghez>>>

Kodály László: Itt szép az élet.

Kamarás Klára
Zsuzsanna-álmom

Azt álmodtam, hogy kilépett egy ajtón,
és látványától megdermedt szívem.
Zsuzsanna volt, ő nézett rám merően.
Fürdőből jött tán? Nyolcvanévesen...

Csak állt a sápadt, sárga test. Szemembe
a sajnálattól égő könny szökött.
Mivé lett ifjúsága, keble halma?
Ében hajába - jaj - tél költözött.

Már nem lesett rá többé vén, se ifjú,
és nem kísérték áhító szemek,
csak utcakölykök vihogták a látványt,

most ráolvashatnád a kénköves litániádat
az égiekre, ha látnád,
remélem, majd csak nyakát szegi végre valaki rajta!
Nem kell a kölcsönöd többet, vén bolond,
helyetted én lettem a főnök,
figyeled? – klímára is telik,
tetszene a szerkezet az udvarodban!
A pereputtyod rühelli, de ki nem
szarja le őket, lebontatom velük a szabálytalan
ízjüket ott hátul, ha be nem fogják!
Mégfordul, koccant a lapáttal nyomatékknak,
becsoszog, belöki a kisajtót, hadd hallja az
isten is odafönn, ki itt a gazda,
pár hónap még, kioperálják a csavarokat a törött
lábából, akkor aztán kussolhat
mindenki a picsába! Pláne a balsors!

Reggel sziporkázva bukik ki a
lassan emelkedő nap a háztetők
csillámló hókupacából.
Meleg szeleket fúj a száján, feljebb és
feljebb kapaszkodva az ég tetejére.
Kis folyások erednek a házak tövében,
előbb szorosan a falnál, majd
a járda közepén is,
megrogyan, megkásásodik alulról az
éjszaka lehullott temérdek hó. Délre majdnem
minden elolvad.

A sváb szomszédasszony rikoltva nagyot csap akkor
két tenyerével a kristály levegőbe: Ah Gott!
A boldogult Leho lépegetett épp az imént itt!
Nem hiszik? – széles hólapáttal a vállán
a hátsó úton keresztül ballagott
visszafelé a temetőbe!

Dobrosi Andrea
Kivárom, hogy kinyíljanak a bimbók

Elég. Nem kell, hogy értsd, mit, miért teszek,
bírom azt. Kivédi bennem vértetet
pásztázó szem tüzét, miként szóhegyet.
Ha szikla omlik, előtte ómenek
rám rivallnak, mitől összeresszenek.
De megedzett korom, tudom kellenek,
mert haladni kell. Tovább. Az én utam
dímbe-dombos, ez jutott, a nagy futam,
és el nem veheted harcomat te sem.
Elvagyok én nélküled türelmesen,
kivárom, hogy kinyíljanak a bimbók.
Elvesztettem fehér lovat, hintót,
úr maradt, meghagyom. Ha fáj, csak fájjon.
Túlteszem magam minden szamurájon.

Vadász János
AZ IDŐ SZERKEZETE

fekete-vörös vonal-mozgás
szemből fehér vásznon

s dobtak felé pár elkésett követ.

Ajtó csapódik s nyílik, nyílik újra,
és új Zsuzsannák jönnek meztelen,
s kit fiatalon nem köveztek holtra,
magát rejtteni vénen képtelen...

Én nem tudom, hogy mit jelent az ajtó...
Mi van mögötte, fürdő, vagy tükör?
Hagyjatok álmok... tükrök, titkos ajtók!
Zsuzsanna hagyj! A képed már gyötör.

*Egy másik Zsuzsanna c. vers a költő 2010. évi gyűjteményes
kötetében olvasható.*

Dzsida Jenő
Kár mindenért

1907-1938

Be kár az elmúlt ünnepekért,
az elszalasztott csókokért,
be kár mindenért,
amit megírtam.

Mert bizony, bizony úgy van az,
hogy a költőktől elfut a tavasz,
amit ajkukra vesznek,
nincs bennük már.

A kimondott szó elhangzik a fülnek,
a kidalolt vágyak rendre kihülnek
és fehér lesz az arc,
mint a hófuvás.

Az űrbe röppent minden cél, kiholt vád.
A feloldozott, sirató Magdolnát
nem csókolhatják meg
többé bűnösök.

Debreczeny György
azért jöttem hogy eltűnjek

csillagokat virágozni
ma túl fáradt vagyok
csillagom virágom
azért jöttem hogy eltűnjek
könnyeimet törölgetni
szívárványszín papírzsebkendővel

Kó-Szabó Imre
A jutalom

Vető József ezen az őszi szombati napon ott ült a ház emeleti folyosóján és cigarettázott. Ötvenkét éves, napbarnított, szikár alakja férfiasá tette. Drótkeményűgű hajára volt büszke, amely napjainkra

benne magasság mélység
távolság közelség idő

erednek spirálos hajszál-erek
térből kétoldalt visszatérők
színeznék skálán-túli színekkel
volt-fehér vásznat

Önarckép

mozaikdarabokban
ikon-arcom
magam magamban
rés a résben

Dokumentum

hajnalban ébredek kelek
fel-fel csillámló múlt-időm
hívogat szakadatlan

hangok hangra
hitek hitre
illeszkednek

törvény törvény

Öngyilkos

nyakháromszögén hurok
fölötte senkiföldje-fej
halál-játék rajzol
arcára gunyoros
fintort

Rajz

pasztell-test puha hóban

ismeretlen
virág-csendek
körtánc-rendje

pasztell-test puha hóban

kikiáltó-temetés
rajz

Nap nap után

szél kongat kiürült vödöröket
porfelhő hulló álmokat

sugarak nyúlnak látszatok mögé

lecsiszolt létünk egén a félhold
haldokló odaszegezett hal

Egyszerű kérdés

lecsiszolt létben
mi ered miből

hó-csillag madárszárnyak
a meddő porban

elveszítette fényét és sötét színét. Egy kicsit úgy tűnt, mintha lisztet szórtak volna egy pillanatra, a fejére. Ő ezt egy tisztas, őszes halántéknak nyugtázta. Az asszony főzött a konyhában, az ablak nyitva, így szabadon áradt ki a babgulyás kellemes illata. Ezt a jó illatot a füstölt sonka adta, amely a levesben főtt, nyugodt rotyogással, mintha hálálkodna Vető József biztosítási üzletkötő cselekedetéért.

Ő nem tett semmi különöset, csak végezte a dolgát, melyet a rendszerváltás utáni időktől folytatott, átképezve magát erre a területre. Akkor váratlanul érte a felmondás az Autóker üzletében, hirtelen nem is tudta mi lesz vele.

tovább a teljes szöveghez>>>>

Lászlóffy Csaba
Magyar zsenik

1939-2015

Kőhögős, görnyedt szörny; hidegben
valaki követ - hihetetlen:
derűs és kedves voltál mindig,
de, jaj, az arcod soha sincs itt.

Az üvegajtón túli csendben
csak bámulsz, mint egy ismeretlen;
nem áldozóknak vagy (mióta!)
fanyar bor, törekeny piskóta.

Gyászhuszárok közt félve mentél,
legendád híre vissza nem tér -
Magyar zsenik birokra készen!
s gyermeki panasz szájpenészben.

A varangy rubinszeme hol van?
(eltékozoltad kölyökkorban) -
a Föld s az űr ezüsthínáros
üvegtekintete megátkoz.

S hol a közöny mint régi heg fed
(ahol *Shakespeare is elfelejtett*
angolul):egy egypercmegvillant -
csak föl ne kattintsák a villanyt.

Kaskötő István
Én, Nosztradamusz

The party is over, vége a dáridónak!
Már felszáradt a vér a Vérmezőn,
sárgán virít a csörgő csonthalom,
kilőtt rakéták, rozsdás csövére szállt
a tépett szárnyú, fáradt unalom.
Szél se rezzen, se fény se árnyék,
üvölt a csend, leszállt az éj,
– ellopták a Napot a spekulánsok –

Death Valley mélyén nyüszít,
a bárgyú hívó, a kétkedő, a jó,
a vétkes, s mind, aki még maradt.
Remény sincs már, az is halott.
Ez az utolsó éjszaka, a nagy sötét,
mert a függöny végleg lehullt...

leccsiszolt létben
mit dönt az ok

Dal

kiürült vödörök konganak
ázott citrom-héjak íze
a számban

hulló lassúdott álmok holta

lennék végleg
életre váltan

Időtlen idő

napálarcok
kiüresedett mosolya

homlok-arany
málló halántékokon

szemek kihúnyt
tűzhányói

lélek-éhség
villódzó farkasfogak

Teremtés

kettétört gyöngyök himnusza

Végtelen

a csönd peremén
a térben

útszéli pléh-krisztus előtt

feketekendős nénike áll
a csillagok alatt

ébenfagyókér
történelem

Pápay Aranka
A szelíd órásné

- részlet -

A háború kegyetlen, barbár játéka a sorsnak. Kiszolgáltatott bábokká alacsonyít minden emberi lényt beleértve — nem csak a katonákat és a hozzátartozóikat, hanem — mindenkit, aki azidőtájt él és mozog.

Az órás Jenőfi Lénártnak is teljesítenie kellett hazafias kötelezettségét és — elhagyva kis családját, a nyugodt, munkás életet — be kellett vonulnia katonának.

A mindig mosolygós, köztudottan szelíd Juliska két apró gyerekekkel, hajadon hűgával és az addig virágzó üzlettel maradt

Nem lesz holnap, és nem lesz hajnal,
nem lesz több pirkadat.

– s a Mester?
– ’vannak még hibák’- legyint
s elmegy horgászni.

Köves József
Tatárbifsztek-szonett

Ádám söröző az Andrássy úton
(illetve akkor még Népköztársaság);
de sokszor ültünk ott - merengek a múlton -
és tatározott az asztaltársaság.

Sok korsó sör és jó tatárhús mellett
meséltünk egymásnak disznó vicceket,
közben a darált húst megdolgoznom kellett,
mert én kevertem a legjobb bifszteket:

benne bors, paprika, hagyma és mustár
meg persze kevés só, lágy vaj és tojás,
melyek a darált finom bélszínhúst már

olyan ízessé érlelték, hogy csodás
volt meleg pirításra kenni, s dús tál
ha kiürült, rendeltük a ráadást.

Horváth Hoitsy Edit
HIPERKOMFORT

1929-2007

Fény-rács, árny-rács és lézer-rács
egy bárdolatlan nyáj akla körül;
szemen-szedett, szedett-vedett
„való-világ-szabadság” integet:
üvegkalitban közszemlére tett
kísérleti – önkéntes – dísz-nyulacskák
a virtuális panelek között
élnek valami látszat-közösségben,
górcső alatt, álomban-ébreden;
egy szerencsés –, a többi kivetett,
esetleges sorsnak átengedett
elejtett „senki” lesz maholnap.
...A mesterséges szálak meglazulnak,
akár a rosszul sodrott háncskötél.
(A „kis” siker: kudarc –, ha „sztárnak lenni”: CÉL.)
Az intézményes, célzott megtévesztés: megengedett,
mivel a „gépezet” beépített modulja lett.
Minden manipulált –, főként az EMBER !
Kínálják szintetikus eledellel:
a választék hatalmas, ám ízre majdnem EGY,
de meg kell hagyni: tetszetős nagyon;
a baj csak az: már nem tudom,
hogyan mit eszem és mit iszom,
s hogy mit nyelsz-kortyolsz, nem tudod te sem!
– s mert csábítón kínálja önmagát
a drága cikk, s a sok hiper-kolossz
gigant-plakáton reklámoz saját

magára. Minden, ami addig szép volt az életükben úgy foszlott szét,
mint az a felszálló köd, ami eddig jótékonyan eltakart előlük egy
egész, lepusztuló világot.

Kezdetben sikerült egy — katonának alkalmatlan — órásságéget
szerződtenie. Csakhamar azonban az is kiderült, hogy az életnek
még sok más területén is az alkalmatlan jelző illett a jelesnek nem
mondható férfit, úgymint megbízhatóság, szakmai tudás és a többi.

tovább a teljes szöveghez>>>

Király Gábor
A stressz

A jobb szemem mögött, fölött
kis nyomással érkezik a stressz.
Én még gutaütésnek hívom a sztrókot,
ez nem az, de megijeszt.

A fésű fogai közt a rés
nem az öregségtől van tele,
a kisgyerekeknek is hullik a haja,
az ősz szín, az a vénség jele.

A combomba néha belenyilall
valami éles, csavart tű,
pedig senki sem támadott meg,
a kor lövöldöz, egyszerű.

De álomban hegyeket mászom,
és fiatal lányt kergetek,
nem is jó a felébredés, hiába,
hogy kávéillat kelteget.

Kodály László: Macska.

Uhrman Iván
**HARRY POTTER ÉS
AZ OLVASÓ KÉTSÉGEI**

Ó, Harry, hét kötetnyit végigszurkoltam érted,
s a várva-várt katharsis be nem következett!

Fetykó Judit
Berti, meg azok a dolgok...

15.

Vissza-visszatért a beszélgetéseikben, hogy Lívía hazaköltözik. Karácsony óta egyre többször gondoltak rá, Erzsike valahogy úgy érezte, hogy megint itthon lesz az ő lánya. Berti is várta, hogy megint hárman legyenek, de ő már tudta, az soha nem lesz úgy, ahogy az asszony reméli. Az idő távolított, és épp az idő haladtában ismerte fel, hogy ha hazajön is Lívía, már nem lesz az az engedelmes gyerek, akit az anyja vár. Még mielőtt külön költöztek a fiatalok, volt az asszonynak egy-két olyan megjegyzése, amit a lány még nem tett szóvá, de Bertiben már megszólalt a belső hang: feleség, jobb lenne, ha nem beszélne ekkora marhaságot. De nem szólt. Mégis érezte, tudta, hogy neki beszéde lesz a feleségével, mert el kell rendezni végre néhány dolgot, amit mindig csak halogattak, amit ő is inkább kikerült a békesség kedvéért. Aztán egy napon a véletlen hozta meg az alkalmat. Erzsike sokáig beszélt telefonon a húgával, és többször visszatért rá, hogy a gyerek hazajön. A gyerek... a gyerek ekkor már elmúlt negyven éves...

tovább a teljes szöveghez>>>

Vasi Ferenc Zoltán
ARCHÉ

A láz archeológusa
önmagát mint szobrot
a feledésből visszabontja.

Micsoda kincs a test,
mit még nem emészt el,
csak eddz és megtart
az ölelés.

Szeretlek! – ébressz fel,
merjek indulni Feléd,
engem csak öleléseid
oldozhat fel.

Részesíts kegyelemben.
Fogadd öledbe jövőnket.
Feledtesd a sírást,
mit minduntalan
a reggeli tükrökre
ráragasztok.

Öltsük egymásra
a jelent,
valósítsuk meg
végre a jövőt:
éhes csecsemőnket!

Az igazi mesék nem érnek persze véget
sosem — csakhogy terölad nem lesz már több kötet!

Riadt kamaszleánykák most oly szorongva kérdik,
hogyan lesz-e még belőled auror? S ha lesz, minek?
Butuskák persze még, de jobb is, hogy nem értik,
hogyan összezúzni végleg a Rosszat nem lehet!

Olyan bűbájt nem ismer se Dumbledore, se Flitwick,
se Griffendél-vitézség, se Hollóháti-ész;
a legkülönb varázslók sem többek, mint a kviblik,
mert arra még a Végzet Pálcája is kevés!

Jó, Voldemort halott, bár úgy tűnt, hogy halhatatlan —
de megvan még a Titkok Kamrája, nemdebár?
És benne most is ott áll a rút, elmondhatatlan,
évezredes szobor-szörny: az átkos Mardekár?!

No, Harry: átkutattál-e mindent jól körülé?
Tudod, hogy nem maradt ott még más kigyótojás?
Baziliszkus, hogy újabb nem jön ki már belőle,
s hogy hívja, nem maradt már utódja, senki más?

S hogy többé fel nem éled az ezredéves átok,
hogyan homlokod gyötörve sosem fáj már a seb?
Hogy nagy, komoly kihívás sosem vár már reátok,
s idillben éltek le a hosszú éveket,

miközben Ginny éppúgy elhízik, mint az anyja,
s csak pusztán megszokásból csípsz szoknyájába még;
s száz céltalan vitán megy el Hermione hangja,
de a manójogokkal akkor sem lép elébb;

s Ron megmaradt hajában örvend egy szál vörösnek;
George csak nosztalgiazik a régi viccein;
rosszcsont kölkek Neville óráin jót röhögnek
(de arcizmuk se rándul már Luna cikkein)?

No és ha egy Sötét Úr majd akkor jó csak újra?!
Birtok majd véle még? S ki fog, ha már ti sem?
Vagy már jövőre is lesz szükség a jó aurorra,
s folyik tovább a harc csakoly könyörtelen?

Ti tudtok annyi bűbájt, ellenrontást meg átkot —
Halál s Rossz ellenében mindnek mi haszna lett?
Mi csak muglik vagyunk — hát hogy számítsunk reátok,
ha becsukódik végleg a hetedik kötet?

(2008)

Kajuk Gyula
Elhagyott tanya

Az ember elment.
Üres az otthona.
Gonddal művelt földjén
még ott a kéznyoma.

De ő már elment.
Tűzhelye kihűlt.
A táj nélküle üres lett
és elcsendesült.

Ketykó István Hazatéréseim

A hegyek lábamhoz térdelnek
macskamódján hozzám dörgölődznek a vizek ;
bogáncsok , katángkórók nyaldossák kezeim ,
ha hazatérek falumba -
máglyát raknak körém az ismerős utcák
s fellobban bennem gyermekkorom szunnyadó lángja.

Apám háromlábú székén pihen az Isten
a vaskaptafán elkészült a világ
szigorú-szép törvény szerint -
izzadt dunyhák alatt fogant gondolatot
dajkál a párzó hajnal : a szegénység
aszott emlői helyett anyám kenyeret adhat
az éhes szájba
s a köténye mélyén turkáló csöpp kezekbe ...

Hányféle hazatérésem is volt már ...!

Egyszer májusi rétek jöttek értem
hazahívtak a szüette kerítések illatai
s a gágogó vadliba-rajok
falum népe gyermekként ölelt magához ;
tekintetükben láttam sorsom -
nem maradhatok adósuk !

Orgonabokrok kísérnek utamon
kézen fognak a hazafelé tartó
birkák csengőhangjai
s a lábuk kavarta por-köpönyeget
magamra terítve
falumból a város felé ballagok ...

Mohora, 1979. március 12.

Karaffa Gyula
Nem írtam semmit...

csak begyűjtöttem a műhely rozszant kályhájába
egyre nehezebb a samott foghíjasra égett
benne az ajtó gombjába csavart kellett cserélnem
ha nem teszem nem tudtam volna bezárni

megéleztem a késeket és valami ősi vad ösztönrel
estem a bőröknek szabdaltam először sercegett
a fém ahogy belevágott a vastag marhalapba
aztán befűztem a szálakat a karabiner karikájába

négyszálas gömbfonással végig zsidbadt a kezem
gombbal zártam a véget szinte simul a tenyérbe
öröm egy ilyen kutyát vezetni de ha a helyzet
úgy hozza ütni is lehet vele mert akár egy fegyver

bort kortyoltam szólt a folkrádió azt hallgatom
ha csak tehetem bár nincs se csizmám se lajbim
sarukat is fogok valamikor meg cipőket csinálni
jobban kielégít mint a szavakat halott csomókba

összefűzni és talán több haszna is van gondolom...

Nem hallik favágás,
kútlánc csikorgó zaja.
Nem szól rádió, nem ugat már
az örökké bolhás vén kutya.

Csak a darvak és az ölyvek
adnak néha furcsa hangokat,
ahogy unottan váltja egymást
ködös hajnal, deres dél
és fagyos alkonvat.

Bodó Csiba Gizella
Változó – változatlanok

Keze nyoma a vállamon

Sziclába örökölt páfrány levél
Finom, füstölőkígyózás illatú tenyér
Mi belengte arcom és a szobát
Valami édes éteri, valami más
Mint a hétköznapiok.
Ezzel az emlékekkel ballagok
A folyó partján mi azóta kicsit feljebb talán
De a folyó száz esztendőttől úszott
A kanyarnak ezen a hajlatán.
Ezer változás a szigetnek oldalán
Változott a vízmeder ott átellenem'
Csak a kezed nyoma, az illat nem változott,
A szentendrei töltésen sétál velem.

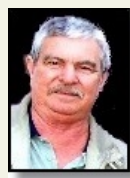
Bp. 2014. május 16.

Zsidov Magdolna
MORZSA TÖRTÉNET

Lehet ugyan kételkedni, mennyire hűek a história részletei, de kár lenne, mert bátran ki merem jelenteni, hogy megtörtént. Egy közeli ismerősöm, Morzsa Misi mesélte. Megbízható alanyként úgy mondta, szóról szóra igaz, szemtanúként igazolhatja. Nos, ilyen alapon osztom meg az olvasóval, és nyugodt lehet, nem mesét olvas! Ha netán mégis az lenne, nem vállalhatom érte a felelősséget, de Morzsákot sem vonhatom már kérdőre, ugyanis, azóta átköltözött egy másik... nos, tudják hová.

tovább a teljes szöveghez>>>

Ricza István
Napjainkban

Napjainkban egyre több a nincstelen,
falvakon, tanyán, a városokban.
Munka nélkül így, ha pénz se sok van,
még a szebb jövő reménye sincs jelen.

Kodály László: Hová-hová?

Lehoczki Károly
Dilinkós

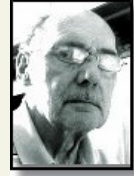
- Hihetetlen, hogyan nyomatja!
- Kicsoda? Mit nyomat?
- A ficek lent. A söprűvel.
- Ja! A dilinkós?
- Aha! Nézd! – mint aki most találta föl a söprűt.
- Várj, mindjárt, csak borítékba teszem ezt a levelet.
- Már reggel, amikor munkába jövök, kinn szokott lenni. Sőt! –
akkorra egyszer végez a terület nagy részével. Ott megyek el mellette,
„...napot!” – veti mindig oda. Jó korán kelhet, neki akkor már
régóta tart a nap. Meg még hosszú is, nem ér rá csak úgy egészet
köszöngetni. Főleg ilyen nyakkendőös irodistának, mint én.

tovább a teljes szöveghez>>>

Mostanában egyre több a nyugtalan
ember is, ki szinte biztos abban,
hogy lehetne élni biztosabban,
ám ha nincs kenyér, családi bukta van.

Persze még a hont temetni nem szabad,
mert a nép talán, ha újra választ,
még jöhet sikerre képeőbb csapat,

és ha győz, megadja majd a választ,
vagy ha mégse, nyitni kell a szánkat:
Isten áldja szép magyar hazánkat!

Kántor Zoltán
Harmónia

Úgy fonódik össze kedvesem,
az életünk a végtelennel,
az életed az életemmel,
mint kezded meleg szorítása
a szívemben a szerelemmel.

Így fonódik össze, kedvesem,
a vonatfűtty, ábrándos szerelem,
a gépek, a rádiók hangja,
lépted csendes kopogása
nagyszerű harmóniába.

Sárközi László

POKOLKAPU

Szonettciklus

Dr. Szabó Ferenc idegsebész főorvosnak, valamint minden orvosnak, ápolónak, gyógytornásznak és kórházi dolgozónak.

ELŐHANG

I.

Fogvacogok. Az apró domb alatt
lámpás autópaca suhan távot,
átfagyott, nyúlós harmatba ragadt

napkorong duzzog a látóhatáron.
Zakómra huzat sóvárog, táncol,
szorosra húzom, a markom lángol,
Kosarat adok. Bár csak volna párom...

Holtvágányra pára poroszkál,
borzong a váltó, homályló bokrok,
az árokban: nyálkás foltok,
aljukon rothadó avar rozsdál.

A varjak harákolva zajolnak,
zárva tartanak a kocsmák, a boltok.
A faágak óvón rámhajolnak.

A teljes szöveg PDF formában innen letölthető.

Devecseri Gábor

1917-1971

HÉTKÖZNAPOK TEMETÉSE

(Erdő, erdő...)

Erdő, erdő, kerek erdő, jaj de nagyon messze van,
három napja, három éje arra futok hazátlan.
Régi ének fülemben,
vándorbot a kezemben,
megvédhet-e, megöller-e, megválthat-e szerelmem?

Vasbocskorom elszakadt már, rég eltörött a lábam,
nem élhetek megkötözve, mozdulatlan varázsban.
Soha el nem fáradok,
magam elől szaladok,
kit lassudan örölgetnek az egyforma hónapok.

Akkor már a kerek erdő, akármilyen messze is,
közelebb van a városnál, bárha ebben élek is.
Észnélküli harcokban,
erdőn szállok szárnyatlan.
Közepében, közepében két rozmaring bokor van.

1935. Nyugat.

Kinek haját a nap fakítja

Kinek haját a nap fakítja, szép nyári fényt is ad neki.
És nyáját vele gyarapítja, a többivel terelgeti;

Dunába küldi, sima kéket mutat neki és zöld hegyet
a láthatár szélén; az érett kalászu búzaföldeket

fürtjéhez édesíti: egy színt ragyogjanak szét, rendje ez.
A sors le nem csak, úgy repül, mint a sas, ha lassudan evez.

Kinek haját a nap fakítja, reggel szobájából kilép;
az úti hang eladallítja s ha furcsán reszket a vidék,

a rosszravarást élve tompán, megérzi ő is a vihart,
de sértetlen marad s vidulván, az ösvényen át hazatart.

HEGYI ÉNEK

A szeretőm, fejét karjára
támasztva, elaludt,
apró füvek altatták s lassu,
keskeny erdei ut.

Mellette játszott, duruzsolt,
mormogott bűvös szavakat,
izgatottan szaladgált, megnőtt,
beleszeretett a patak,

Minden másodperccel nagyobb lett
és befolyt orrán és fülén,
most ébredt volna mosolyogva,
de nem tudott szegény.

Arca felett folyt át gyöngéden,
napban fürdött a rét,
csókolgatta fogát, kimosta
s elvitte szemét.

Térdeit megoldotta és
ellepte derekát,
csodálkoztak a kis füvek,
mikor lába levált.

Haját is simogatta, lágyan
legyezgette, játszott vele,
bontotta, ringatta, becézte
s fürtökben vitte messzire.

Hárfapengető ujjait
nevetve hordta szét,
kilenc nagy folyó lett belőle.
Dicsértessék az ég.

1935. Nyugat.

Mert karján őrzi a derűs lét: madár, zenébeöltözött.
Gondolkozzék? Hisz nekem is két megszokott cselekvés között

eltölti fejem az üresség; két semmi közt egy harmadik.
Megül a tájon az ezüstkék, fűvön bogárka alhatik,

csillog az ég is, a folyó is, ő nézi, ennyi a világ
s hogy este, a csodálkozó kis homályban, pupillája tág.

1938. Nyugat.

Elkerült a víz

Elkerült a víz, finom
csillámaikat csak oldalra szórja,
kis sziget vagyok, bizony,
kit el nem önt, csak átölel folyója.

Kétfelé tekinthetek,
vagy alhatom. Szelid az ár, ha alszom:
habja mint arany remeg
s ezüstre váltja szép színét az alkony.

Lám, a többi partokat
megedzi szél, nap, elborítja hullám:
esti óra tartogat
s a dél unalma permetezve hull reám.

Rugdálózom ellene?
A félelem szorítja torkomat csak:
változás jön, ám velem
együtt a rossz hatalmak is lecsapnak.

egy nap, utrakelve, tér
s tajték fölött nem is pihenve úszom
évekig. Sugár kísér
s merész madár csapat, veszélyes úton.

Szörnyeteg tanítja friss
gonoszra kisfiát, a felszinen jár
elkapatva, rám nem is
tekint, sörénye tarka káka, hínár.

Mélyresujtom. Uj s szelid
világ merül föl, elfeledve még ép
és kitárja vizeit
fogadni drága harcgötörte népét.

Szűk patakba térek ott,
a parti bokrok kettős árnya hull rám,
napsugárral foltozott.
S vagy megtalálom réteit, hol új nyáj

s könnyükedvű pásztorok
törvénye béke, tápláléka nektár,
vagy letörve hallgatok
és elhiszem mindazt, amit tudok már.

1938. Nyugat.

EMLÉKEZET

Kalitka rácsa a jelen neked,
melyből a bús elmúlást figyeled.

ELVÉGEZTEM

Elvégeztem, amit lehetett,
vittem innen odébb testemet.
Nem kérdeztem eddig: éltem csak;
nem tűrhetem már, hogy létem vak.

A világnak erdős szőnyegén
értelem jár. Ez a szövevény
tartalmat rejt, érzem, mélyen van
s mielőtt még tudnám, végem van.

Vésve van bár minden faágon,
hanem azt a vésést nem látom.
Irva is van minden levélen,
hanem azt az írást nem értem.

Nyilj meg világ, vigan tárulj fel,
titkaidat sorban áruld el.
Felhőidet fényben áztassad,
a magasból tiszta választ adj.

Mutass jelt az ösvény szép végén.
Rövidebb az időm, mint vélném.
Ha kérdőn hajol majd fölédem,
mit sugok a halál fülébe?

1939. Nyugat.

Életrajz

A Bicskey-utca és a Lágymányosi-utca sarkán

Mikor még itt laktunk mindahányan,
a világ világ volt, nemcsak álom,
ebben az udvarban rózsák voltak,
ezen a falon át kihajoltak.

Petivel, Tomival erre jártunk,
a keskeny utcában kiabáltunk;
ahol e ház áll most, ott szánkóztunk,
a havas gazokon átgázoltunk.

Később a garázsban megkötözött
bagoly ült ama fa lombja között.
Megvan még a bagoly, vagy elszállt már?
A sötét utcában árnya kószál.

Elröppent a bagoly; szörny-alakja
szárnyával az eget beborítja,
sárga nagy szemének fénye lüktet;
magával vitte az életünket.

1941. Nyugat.

Mondd ezt velem s ne érezz bánatot:
„Fui, ergo sum” – voltam, hát vagyok–

Fui, ergo sum –s mindig leszek–
Mi egyszer volt, az sosem elveszett–
A semminek tán csak határa van,
a valami mindig határtalan.

A valami, hát még a valaki!
Az mindig tud magáról vallani.
A szűnyog nem, mert borostyán mögött,
azért is van , mert egyszer zümmögött.

Élem, érzem az egész életem,
megtöltöm magam ezerszeresen;
emlékezem rád s nem vagy léttelen,
emlékezz rám és egygőnősz velem.

LECKE

A gesztenyék lehullnak pontosan,
s majd pontosan nyit friss viráguk újra.
Ifjú fa áll a vén törzs közelében,
ez évszakrendet most tanulja.
Kípp-kopp, potyog tüskés gyümölcse már:
a nyárra ősz jön, mint tavaszra nyár.

A kis fa egyszer vastag-törzsökű lesz,
s e rendhez, akkor bárha unja, hű lesz.
S egy költő akkor róla verset ír,
mikor már engem mélybe rejt a sír;
megnyugtató, hogy mint véntől az új fa,
a rímeit ő majd tőlem tanulja.

Láttam hamuszín arcotok

Mint falusi utcák sorát
a hullott akáclevelek,
úgy borítják a Körútat
az apró üvegcserepek.
Ifjú elvérzett, nő elhullt,
és füstbe fult a kisgyerek,
hogy harminc órával tovább
lehessetek miniszterek.
Kórház kigyulladt, ház omolt,
gaz ágyú robbantott lakást,
hogy három órával tovább
éltessétek a csalást.
Láttam hamuszín arcotok,
s mikor már ifjak vére folyt,
halogató ajkatokon
a szinte kedélyes mosolyt.
Őrizve méltóságotok,
mely akkor már sehol se volt,
mit bántátok a pusztítást,
hogy gyermek égett, ház omolt?
Vagy tudtátok előre már?
Én a leginkább ezt hiszem:
készültetek rá hidegen
s így nem lepett meg semmisen.
De mégis. Így van! Az a hős,
semmiből-nőtt ifjú sereg,
amely titeket elsöpört,
tán titeket is meglepett.
És tán egy csöpp csodálkozás
szállta meg lárvá-arcotok,

Kodály László: Találkozás a gémeskútnál.
Terv

A kisgyermek, ha várakat
épít a nyári fák alatt
a part homokján tervezni,
hogy később is majd ezt teszi.

És nincs szebb, mint ha teljesül,
miért a vágyó lelkesül.
Terv nélkül semmi sem terem,
az almamag sem tervtelen,

Mert benne él az almafa
törzse, virága, illata,
gyümölcse, tervként ott feszül
a munkáló magon belül.

Tervek! Remények? Fellegek?
Nem! Nem vagyunk már gyermekek.
Jól tudva tesszük, mit az ész
okos tervként élénk idéz.

Nem homokvárat építünk,
hogy arassunk, azért vetünk,
hogy öltözzünk, azért szövünk:
magunk kertjében öntözünk.

Nem sorsot és csodát leső,
tervünk ma éltető eső,
az elgondolt jövőre hull,
s a szép jelenné lombosul.

AKIVEL AZ ÉLET

Akivel az élet
csak megesik,
nem is bánja már, ha
esteledik.
Aki meg azt teszi,
amit akar,
annak úgymint mindig
hajnala van.

EXEGI MONUMENTUM

Ti versek, meddig nyúzlak én
az életemnek negyvenkettedik telén?
S ti engemet? Nem volt elég?
„Nem – szólnak–, e sort csak írd ide még!”

Jól van, leírtam, jobb most nektek?

hüllőszemű, brosurá-szívű,
tomboló hivatalnokok!
Mindegy! Lefordult sorsotok.
Három óráért vertetek!
Kenetes szókkal szólnotok
ne legyen három percetek!
Mint falusi utcák sorát
a hullott akáclevelek,
úgy borítják a Körútat
az apró üvegcserepek.
Csikorog léptünk. De szívünk
a tetszhalálból fellobog.
Vérzik a város, a haza,
de élni tud, de élni fog.
Mert el nem veszhet semmisen:
megrázkódott a temető,
és tisztító leszámolásra
legyilkoltak léptek elő.
Velük erősebb a haza,
mely megvívta a szent tusát
s még ég és vérzik száz sebe:
ne rakjatok rá brosurát!
Nem ólmos szólam kell a sebre,
a kín lángjait felszító,
de tiszta kézből és ajakról
puha tépés, emberi szó.

(1956. október 30.)

EGY BUDAI TÉREN

Itten egy óra állt,
alatta álltam én;
akkor még óra volt,
ma már csak költemény.

Vártam egy leányra,
eljön, azt ígérte.
Vártam rá hiába,
elindultam végre.

De ekkor hirtelen
itt termett ő mégis,
vidámabb lett az ég,
vidám lettem én is.

Az a leány meghalt,
nem emlékszik erre.
E régi délutánt
azért írtam versbe:

mert meghalok egyszer
s ő sincs itt, az óra,
nem mutat öt órát
csüggedt mutatója,

nem mutat hat órát,
vidám mutatója:
őrizze emlékét
e vers olvasója.

FÜGE, HA CSOBOGNI TUDNA

Füge, ha csobogni tudna,
forrás, hogyha megérhetne,
öröm, hogyha sikongatna,

„Jobb, jobb, tudhatnád”, – kinevetnek.
És az se zavar, hogy épp ez a
világ százmilliárdharmadik verssora?

„Nem, nem zavar! – s ezt még vidorabban
mondják. – Sokalod? Miért? Mi van abban,
ha szaporodunk egy kicsit?
Az emberek tán nem ezt teszik?

De bizony ezt. S mért jobb egy verssor
létrejötténél, ha Viktor vagy Hektor,
vagy Lajos és Oszkár születik
s továbbjut, mint a küretig?

Pedig gyakran meg se érdemi.
De mert nem sokkal több, mint semmi,
s mert valamivel több:amíg
itt van, legyen: nyolcig vagy nyolcvanig

Ellened sincsen kifogásunk.
S bár nem azért jövünk, hogy téged lássunk,
tűrjük, hogy megírj. E dolog
tied, míg el nem oldalog.

tested – lelked az árny-világba.
S addig – hágunk egymás nyomába;
s ha eltűnsz, meg nem siratunk.
Mi még egy kicsit maradunk.”

AZ ELMÚLÁSSAL...

Az elmúlással nem perelnék.
Nem volna mult? Nem volna emlék!
És ha nem múlt az idő,
nem jöhetne el a jövő;

nem jelennék meg a jelen sem;
bizony, az édes szerelem sem
kellene - hogyha nemzedékek
nem hullnának, mért nemzenének?

Gyerekkoromban azt akartam,
örökké éljünk; majd zavartan
lemondtam róla, nem szívemmel,
de az eszemmel. S hogy az ember

boldog legyen... hogy boldog légy, hát
ne úgy kérdd az idő folyását:
ha el nem múlt az idő, hogy mi lenne.
De: mit mond majd - mi voltál benne.

ELSZÁLL AZ ÉN

Sokat nem ér e porhüvely.
Lehetsz erős, mint egy bivaly,
a víz alá, hol a hal él,
taszít le a hülye halál;

vagy fold alá, hol féreg ás.
Lehetsz centerhalf, vagy regés
király és császár, pápa bár,
számodra nem nő több babér.

Több hajnal nem dereng neked,
és nem simítja már nyakad
több gyöngéd kéz. Elszáll az én
valahol az álmok taván.

fájdalom, ha nevethetne,
ezüst, ha válna gyümölcské,
ért szilva, ha olvadt fémmé,
szél, ha fészüli a nádat,
te, ha pusztán elképzellek,
én, ha vágyom teutánad,
szívem, ha születik benned,
értelem, ha túlmutatva
önmagán - tébolyba csapna,
féktelenség, ha szelíddé,
teljesülne végtelenné,
folyó, ha árad a holdba,
hold, ha lányhangon dalolna,
éj, ha fekete vizével
áraszt el s csillagi fénnel
testeddé vált völgyet-halmot,
nyárfa, mely felhőkig ér fel,
tenger, mely fülembe fér el,
fecske, bordám közt ki fészkel:
ez a hangod.

NAPLÓ

Ülök a hegyormon
szemben a ködökkel,
angyalokkal játszom,
vívok ördögökkel.
Arcom mozdulatlan,
elmém nyughatatlan,
szívem piros lángja
lobog mellkasomban.
Év után év illan,
hónap után hónap,
szélviharban recsegő fák
írják a naplómát.

Amit tovább űztem,
jó őrzője voltam;
amit megőriztem,
azt elpazaroltam.
Mit magamba rejtek,
semmivé lesz ügyis;
amit itt felejték,
kísér síron túl is.
Volt énnekem napsugárból
hideg palotám,
volt közepén jégkristályból
forró nyoszolyám.
összeszedtem futkosással,
örök kapkodással,
mind megette az idő
kényelmes rágással.

- Mít tudhatnál adni még,
hitegető nyári ég?
- Rügyet, szirmot, levelet,
füstkarikát, felleget,
nyiladozó lelkeket,
még-csillogó szemeket,
s magamat is, az eget,
haláلودig eleget.

És nincs több lángzó alkonyat.
Nem szól a hárfa, kasztanyett.
Azaz van is, szól is; de te
hol vagy? Nem ér el hangzata.

Mert nem távol vagy s nem közel;
de mint a negatív kazal
a nagy nincs-aratás után
megbújsz a nemlét szegletén.

És nem. Még ott se. Fogalom
a nemlét, meglévő elem
a képzeletben. De a te
nemléted sem képzelhető.

Emléked él majd, amíg él,
egy halk furulyát fújdogál,
Arcod a tó nem tükrözi,
arcod onnan elment haza.

Hazuról meg a tóba hullt,
a fagyba dőlt, a télbe halt.
Ne csapd be magad: oda se.
Nem vagy a nemlét lovasa.

SELYMES RÉT

„Mí elmegyünk előre
- szólnak hajszálaim -
helyet csinálni néked
a nemlét tájain;
lesz selymes rét belőlünk,
vagy hínár szép tavon,
ott fogsz majd csónakázni,
pihensz domboldalon;
sokunknak kell kiszállnunk:
az a tér végtelen,
úgy elterülhetsz benne,
nincs több oly kényelem!
Eressz el könnyű kedvvel,
ne szídj, ha elmegyünk;
tudod: sok-sok helyen kell
szállást készítenünk
a nemlétben teneked,
mert most csak egy helyen
vagy egyszerre, de akkor
mindenütt nemleszel

CSAK SZÓ VAGYOK

Ha csak rád gondolok, megáll a szívem,
de nem ver soha nélkülöd;
előttem csillogsz, fülemhez szavad van
és szavamhoz füled.

Csak szó vagyok. Hol is nyílhata lényem
létre, ha nem Benned, te szép?
Éled a réten a vándor, ki naptól
föl nem perzselt földre csak néha lép.

Csak szó. De annak is tartalma tőled
árad belém. Nem érvel, csak ragyog,
csak létezik. Rád nézek és beszéd nem,
csak hang vagyok. Csak hallgatás vagyok.

Koday László: Napraforgó alatt.

JÖJJÖN A JÓ

Jöjjön a jó, hogyha
jönni akar, lábom;
de már nem kérem, hogy
súlyomszárnyon szálljon.

A rossz darabokra
tépni ne siessen;
végezheti lassan,
nincsen futni kedvem.

Tudtam, de feledtem:
mennél följebb hágok,
ottlenn annál jobban
vigyorog az árok.

Lassan karikázva,
mint levél a fáról,
indulok a mélybe
váram szép fokáról.

Mint kit beavattak
minden rosszba-jóba,
siklórepüléssel
szálllok a karóba.

BESZAKAD AZ IDŐ

Beszakad az idő,
mint valami tető,
ránk omol.
összelapít szépen,
s nem villamos gépben,
de maradi módon mángorol:

„Az előadásra
befizettetek.
Ezt a felvonást is
meg kell néznetek.

A jegy nemcsak jogot ad,
de kötelez is.
Volt ifjúság, van öregség,
tietek ez is."

BARLANGOKBAN, HEGYEKEN

Barlangokban, hegyeken
szövédik a szerelem.
Fa tetején, ág hegyén,
lép a lombok szőnyegén.
Minden levél úgy szeretné:
lábát máshová ne vetné;
vagy ha menne is, maradna,
rajtuk ott helyben szaladna.

Meg nem áll, csak messzebben,
angyaloknál szállva szebben.
Akkor legszebb, mikor tűnik,
nőve fáj és fájva szűnik.
Szárnya színe számtalan.
Hangja tépett hárfahang.
Arca sárga, mint a hold.
Megragnád - nincs sehol.

PÁRBESZÉD

Jön az ördög: - Adok neked egy napot egy napért.
- Ha üzletelsz, mondd meg nekem, de becsületesen:
mint ördög, mit nyerhetsz ezen?
A Fausttal kötött üzleted egész más volt: neki
kevés időt adtál, utána keserv jött végtelen.
Az egy az egyért angyali
alku, nem ördögi.

- Az nem én voltam: azt csak úgy kigondolták, am azt
az ördögöt; színpadra jó. Az én kis üzletem
következő: elkezdjük reggel,
megindul a napod,
a szenvedés meg mindig az éppen, hogy megkapod.
Megkapod, indul, lepereg,
s nem is tudod, barátom
hogy attól kezdve örökösen
fizeted, megnemállón.

Csak azt az egy napot, csak azt,
de azt örökösen.
Ha meg nem kaptad volna, el
nem vesztenéd sosem.
Csak egy napot, csak egy napot,
csak mindig azt, ami
aznap kezdődik, aznapon
tud boldogítani.

Nincs, mert volt; de nincs; ha élsz,
minden napod halál.
Így kapsz és adsz, s bár azt adod
pusztán, mit kaptál – sóhajod
enyém. Hát áll az alku?
- Áll.

ÉJFÉL ELMÚLT MÁR

Éjfél elmúlt már, a sötét habokból,
most kelnek szörnyek s iszapos boszorkák,
felbukkansz fénnel, sima csillagok közt
drága virágszál.

Száguldó felhők s tarajos habokkal
vágatsz, szájtató gyerekek felzengő

A VIRÁG LÁNNYÁ VÁLTOZIK

A virág lánnyá változik,
virágként melléd lép a lány.
Vár vagy, hegyen álló erőd.
Omolj elé kőszikla-hódolattal;
a boldogságot elviselni
legyen erőd.

ITT ÜLÖK, NÉZEM A HEGYET

Itt ülök. Nézem a hegyet.
Hisz nemrég együtt jártunk rajta ketten.
Barlangszájával rámnevet:
azóta is vár minket rendületlen.

Ha most diák volnék, s hajam
vad fürtje még a homlokomba lógna,
nem várnék ám, fognám magam:
főnt kóborolnék rajta szívdobogva.

Bejárnám szűk ösvényeit,
s hol - egy kilátó alján - dúsz az árnyék,
szép városunkat egy kicsit
kettőnk szemével nézni ott megállnák.

És sóhajtanék is nagyot,
hogyan lent a túlsó oldalon a házak,
miként a kártyából rakott
várak, már szinte összeomlanának.

Aztán belátnám: bánatom
miatt az ártatlan mért is lakoljon?
És visszaszívnam sóhajom;
de rád gondolnék álmodozva folyton.

S lesném magamban, mint veled,
hogyan hegy vidul, hó eltűnik, virág nyit;
az eget nézném, mit szemed,
ha nem vagy is mellettem, megvilágít.

De nem vagyok diák: korom
lejtőre dőlt és higgadságba csusszan:
nem borzas már a bánatom,
s ha borzas is, viselnem kell nyugodtan.

Meg aztán lusta is vagyok,
de képzeletem fürge, jár helyettem.
Nem taposlak, hegy; jónapot;
majd járunk rajtad akkor, hogyha ketten!

hangjától úzve, teletűzdelt égen,
bársonyos isten,

drága istennő, ki betöltöd lelkem
bársony képeddel, míg a földön járok,
reggel, éjfélkor s ha a sápadt hajnal
úszik a részeg

erdők lombjából született zenében,
pajzsod védjen meg haragos haboktól
s bennem háborgó viharok dühétől.
Szitakötőkkel

s vándor pillangók seregével lomhán
a büszkénrontó patakok megállnak
s illatos éjben szeliden pihennek
sűrű hajadban.

EMLÉK

A postára egy levelet
vittél, ő is eljött veled.
Sár volt. A lábnyomát azóta
négy évszak szele szertefűtta,
szived mélyében fölleled.

FOLYÓ FOLYIK FOLYÓBA

Folyó folyik folyóba; tóba tó
vezet vizet rejtett forráson át.
Tömött esztendőik küldik duzzadó
zsákjuktól át az ifjuság dalát.
Úgy hallgatom, mint völgyi szép zenét
a vándorló, ki hegygerince ért.

ABLAKNYITÓ SUGARAK

Ablaknyitó sugarak
és ablakzáró sugarak,
mint kergetőztök ismét!
hogyan fonja be fehér szálakkal
száz meg száz nappal
az örökké tartó estét!
S a redőny résein ferdén beáramló
táncoló porral ékes sugarak
alatt
hogyan szalad
vissza gyermekkorba a dúsan erezett
emlékezet,
e lábönjáró növény-szőrnyeteg!